

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 825. Evgenii Pap. Annus 2. Lvdovici 12. Mich. Bal. 5.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

XXXI. Intra vero vbi ipse Imperator Ludovicus ex legatione Michaelis inter alia ea quae ad eundem sanctarum imaginum viderentur spectare, cognovit vnde omnibus diligentiissima posset haberi discussio, legationem quam primum potuit, misit ad Romanum Pontificem, quibus eo petere non Synodi cogenda dari licentiam, sed tantum colligendi viros doctos, qui ea de re exquirerent ac disputerent. Qui hac perfricti, sui legatione fuerant Freculus Episcopus & Adegericus. Constat haec omnia ex epistola scripta ex consensu Parisiensi, vbi de his et actum anno sequenti, in qua inter alia ista leguntur: *Venerabilis namque Freclusus Episcopus subleuit. proditoris, qualiter ipse & Adegericus fecerunt illi haec de re cum damno Apostolice, & cum venerando ipse ipse & non in illius officio, vnde vix pariter tulerunt, & interitus verbi per Legatos petentem & obtentum fuerit, ita ipse haec viderent, dicentes: *Quia nobis Dominus ostendit, nec a spiritibus vobis deservimus, vbi licentia vobis ab eadem tribuatur, aut utate tanta rei cum vestri quatenus familiariter veritate. Et quoniam inter vobis vultum ac confidendum, & deest auctoritas, quare deum auctoritate qua recte vobis tenent, cum nulli vobis dicitur, vnde vobis ab ipsa veritate illa aduersari ipsius Romanae Ecclesiae in quibus sanctarum imaginum, quorum etiam assercione contemptum satis habentur, non solum non licere Imperatori Synodos celebrare in consilio Apostolica Sede, sed nec inter suos familiariter de his disputare, quae spectant ad Fidem Catholicam & Ecclesiasticam disciplinam, nisi imperato ab ipso Romano Pontifice licentia, & imperata ab ipso auctoritate.**

XXXII. Prohibetur etiam id ipsum ipse Ludovicus Imperator in litteris datis anno sequenti ad Eugenium Romanum Pontificem, in quibus ista leguntur: *Et ob hoc a vestra sanctitate petimus, ut facti haec nostris liceret de libri sanctarum Patrum sententias quare atque colligere, quae ad eandem rem pro qua idem Legatus vos consultavit, etiam veraciter de summa dea memorie partem. Quae cum illi, iuxta concessam a vobis licentiam soleriter inuenissent, & diuina opum gratia, quae quod inuenire tam licetis, et in se potuerunt, adrogant, non ea legenda direxerunt. Et in epistola, seu communitio ad Legatos Romanos missos haec habet: *Quia enim, ut vobis, vix ab eo petere volumus licentiam, quatenus haec collectio, & facti dubio nostra fieri permitteret, & illud non petere praetermitti, quod ostendat, quod ex ipse permissione collectum est. Rortus & ex his quae habentur in texta Agis Parisiensis conventus ex verbis Agis Ludouici Imperatoris, haec in eandem sententiam. Finis autem non Synodum congregandam, sed quoniam admodum vobis igitur annus, licentiam, agenda peto, non vna cum familiariter nostris, siue vestris, & haec ex epistola per eundem Legatum ad Romanum Pontificem in**

missa, quam suo loco reddi tursum.

Cum igitur missi a Ludouico Legati Romam peruenissent, Romanus Pontifex temeritas eos redarguit, quod antiquam coalitam per multa secula immutare temere conarentur. Ceterum ne videretur rem agere auctoritate potius quam ratione, pet tam ab Imperatore licentiam de his agendi ac disputandi concessit. Sicque in Gallias redierunt ad eundem, qui eos miserat, Imperatorem, anno sequenti. Sed & protectionem eorundem Legatorum contigisse potius anno sequenti exillimus, licet hoc anno de eadem Romam mittenda legatione fuerit a Ludouico tractatum. Quid autem post haec actum sit, cum de reditu ipsorum in Gallias agemus anno sequenti, disturi sumus.

XXXII. Intra vero vbi ipse Imperator Ludovicus ex legatione Michaelis inter alia ea quae ad eundem sanctarum imaginum viderentur spectare, cognovit vnde omnibus diligentiissima posset haberi discussio, legationem quam primum potuit, misit ad Romanum Pontificem, quibus eo petere non Synodi cogenda dari licentiam, sed tantum colligendi viros doctos, qui ea de re exquirerent ac disputerent. Qui hac perfricti, sui legatione fuerant Freculus Episcopus & Adegericus. Constat haec omnia ex epistola scripta ex consensu Parisiensi, vbi de his et actum anno sequenti, in qua inter alia ista leguntur: *Venerabilis namque Freclusus Episcopus subleuit. proditoris, qualiter ipse & Adegericus fecerunt illi haec de re cum damno Apostolice, & cum venerando ipse ipse & non in illius officio, vnde vix pariter tulerunt, & interitus verbi per Legatos petentem & obtentum fuerit, ita ipse haec viderent, dicentes: *Quia nobis Dominus ostendit, nec a spiritibus vobis deservimus, vbi licentia vobis ab eadem tribuatur, aut utate tanta rei cum vestri quatenus familiariter veritate. Et quoniam inter vobis vultum ac confidendum, & deest auctoritas, quare deum auctoritate qua recte vobis tenent, cum nulli vobis dicitur, vnde vobis ab ipsa veritate illa aduersari ipsius Romanae Ecclesiae in quibus sanctarum imaginum, quorum etiam assercione contemptum satis habentur, non solum non licere Imperatori Synodos celebrare in consilio Apostolica Sede, sed nec inter suos familiariter de his disputare, quae spectant ad Fidem Catholicam & Ecclesiasticam disciplinam, nisi imperato ab ipso Romano Pontifice licentia, & imperata ab ipso auctoritate.**

IESV CHRISTI
Annus 825.

XXXIII. Sequitur annus Redemptoris octingentesimus vigesimus quintus, Indictione tertia inchoatus, quo Kalendis Nouembrii prope Parisios complures, qui ceteros doctrina excellere videbantur, iussa Ludouici Imperatoris in vnum collecti, secundum petitam & acceptam licentiam a Romano Pontifice de imaginum veneratione tractauerunt. De his acturi, in primis ipse titulus ad redarguendos errores, ex Actis ipsis, dum actio illa, Synodus Parisiensis, nomine inferribitur, cum ex ipsis Imperatoris litteris constat non Synodum esse celebratam, sed a selectis viris eruditissimis habitam esse Collationem, singulis in eam suum symbolum conferentibus. Plurimum namque diffuserunt inter Synodum & Collationem, maiores nostri suis scriptis relatuere testatum.

Irubuisse vix sunt posteriora secula, quae in hac de qua est sermo, Collationis sententia, scriptis mandata, ac de causa Acta ipsius occultasse, ut amplius non essent visa. Nullus enim vsquam reperitur (quod sciam) inter tot diuersorum scriptorum examina, quibus Gallia abundat, qui eiusmodi Collationis vel leuem mentionem habuerit, quae ante annos quatuor Francofurti cussa in VV. chelliana typographia in lucem prodijt absque luce, nempe quod auctoris nomine caret, qui inuenit, & eandem curauit, vel ex qua fuerit accepta bibliotheca; nec sit aliud dictum (vnde vobis est eorum qui ingenio ac animo libero absque loco & fallacis rem agentes, omnia ista populum) quo liberent fidem suam, & Lectori adrum non occupant, sed patefaciant, ut si velint, ipsum possint conuultere codicem veterem; num ex eo sint cuncta sincere atque fideliter reddita. Nam secus facere, est tyrannice cogere, & strangulare Lectorem, ut ea prout edita sunt, accipiat velit, noluit, nec in ambiguis habeat quem consulat, quo se vertat. Vt plane (quod dictum est) non sit istud in lucem edere, sed offundere tenebris omne quod promittitur.

Secundum igitur Redemptoris nostri illam sententiam in Domino qui male agit, vult lucem, & non venit ad lucem, ut non arguantur opera eum. Qui autem facit veritatem, venit ad lucem, ut manifestentur opera eius, quia in Deo sunt facta arguendus est ille in lucem esse tenebrarum, qui tenebrarum opus perpetuis tenebris dignum a maioribus habitum & abudant, obcuritate nominis, & loci vnde prodierit, rotundum densa offusum caligine in odium & inuidiam Catholicis nominis sparferit; ut consultis sit haec veritas (si verum est quod praefatus anthonius) ut apud se retineret, nec prodiderit in dedecus Calliarum quod apud se habebat eorundem Actuum veta exemplar.

Sed tantum abest, ut quod voluit, ad eorum sit auctor, qui edidit, ut potius contrarium nolens & inuitus sit operatus, cum ex litteris quas recitat Ludouicus ppi, ipsa pietas in tenebris clucescat, nimirum quantum sit apud Roma, Pontifices in vniuersa Ecclesia iuris & potestatis, & quae

XXXII

COLLATIONIS PARISIENSIS

III. E. Ioan. 3.

COLLATIONIS PARISIENSIS

COLLATIONIS PARISIENSIS

IV.

EXCINO-
NITA
I NALLI-
TIA PRE-
DIT ER-
ROR.

Quod in primis spectat ad ipsos qui adfuerunt Collatores (v. i. in primis erroris origo & causa pandatur) sciendum est, quod ex male percepto sensu S. Gregorii Papae in epistola ad Sereunum Masallensem Episcopum, inualuit apud eos error ille, de quo dicerent, sacras imagines in Ecclesijs ad docendum tantum, non ad eas adorandum exponi debere. Ex qua falsa suscepta semel assumptione, in illud simul praecipitum sponte ferrentur, vt septimanam Occumenicam Nicenam Synodum eo nomine condemnarent, mentientes, quod in ea latratrix adoratione iuberentur imagines adorari. Sic igitur occasione legationis habere sci Imperator Michaelis cicatricem male obductam refricantes, vulnus periculosis induxerunt, quod antea inflictum in Francofordiensi Concilio, iam fuerat abolitum. Ad eorum illorum plene curatum, sed nunc ob inficitiam Collatorum & nequitiam pariter (vt apparebit) dire exulceratione recruduit. Quod cum hic aspicias, tu ad praeparatum antea, & eo loco repositum, vbi actum est superius de Francofordiensi Concilio, antidotum festinate recurre: nam ibi nos agentes de Francofordiensi Concilio, ipsorum errores confutauimus. Ad quem igitur locum (ne eadem repetere cum labore & tedio teneamus) veriamantem Lectorem reijcimus, vbi & quoniam fuerint illi eius sententiae defensores, ostendimus ea legat, vt secure, mente illas percurrat, quae in hac habita Collatione inueniunt offendicula, quae in primis reperiet in epistola ab ipsis ad eundem Ludouicum Imperatorem hoc anno data, in scriptura falso titulo Synodi, quae sic se habet:

V.

Collato-
rum ep.
ad ludo-
uicum et
lothar-
icum
imp.

Synodus Parisiensis, octingentesimo vigesimo quinto anno.
Excellentissimi ac vltoriorissimi Deoq. amabilibus Augusti domini Ludouico & Illustri in serenissimis Imperatoribus. Nos serui & dilectissimi oratores vestri, qualiter proximo Calendii Nouembri apud Parisiorum urbem iuxta praecipitum vestrae magnitudinis in vnum conuenerunt, qualiterq. de negotio de vestra pietate nobis imuncto, de causis videlicet et imaginum egerimus, ad memoriam vestrae celsitudinis reducimus. Sed vt melius nobis manifestum fieret, ob quam causam vestra pietas, quae erga Deum, sanctaeque Ecclesiae auorem ardentissime flagrat, ad hoc inquirendum primo accessit fuerit, necessarium duximus intrinsece huiusmodi cognoscere. Et ideo primum epistolam domini Hadriani Papae, quam prorsum pro imaginibus erigens. Constantini Imperatori et Licetia natiuam ad eorum deprecationem in triformi partibus dixit exist. eorum vobis legi fecimus. & quantum nostra paruitati res patuit, sicut in sepe repetendi illis qui imagines Sanctorum temerario ausu in illis partibus infringere & penitus abolerere presumpserunt, sic in illis partibus seorsum, ad quod superstitiosae eas ad hoc insit. Pro quarum etiam causa Synodum egeri ceteri praecipit, & sua auctoritate sub iurando censuit, vt erigerentur & adorarentur & sancta inueniantur: cum eas erigere licitum, ad orate vero nefas sit. Insuper etiam in eadem epistola quadam testimonio sanctorum Patrum, quantum nobis datur intelligi valde obsona, & ad rem de qua agitur, minime pertinentia. haec illi de Hadriano, Ex quibus plane intelligas eundem esse sarrine homines cum illis, & fortasse eosdem ipsos qui sub nomine Caroli Magni ad eundem Hadrianum scripsere aduersus septimanam Synodum commentarium, quos fatis est cofutatos esse superius. In eo autem quod calumniati sunt eundem Hadrianum Pontificem, iururando censuisse, vt imagines deligerentur & adorarentur, cum nihil penitus de iuramento, vel leuis in se quod mentio, plane mendaces arguunt & fraudulentis, sed pergunt:

VI.

Calym-
niose a-
gunt ad
venerabili
collato-
res.

Ex huius namq. epistola textu Imperator & clerici similes, populus aueritatem fontentes Synodum fecerunt, in qua fieri illi multum deauerunt, qui imagines Sanctorum in illa alia Synodo, qua sub Constantino aue memorati Constantini facta est, penitus abdicandas esse decreuerunt: si isti non medio citius errauerunt, qui eos non solum coli & adorari & sancti ac venerandi sanctorum, verum etiam sanctimoniam ab eis se adipisci praesepi sunt. & illa quoque quam calumniose ingerantur, acque superius dictum, & de obiectiombus in eap Synodum Occumenicam illatis ab ipsis proluxit tractatum est, cum patentes

ostendimus sparsim de eadem Synodo in incalumniam adornata medicia, quae sicut aperitum deperit, illud pergit veritas. Et vt id esse verum quod in eadem epistola sanctorum Patrum dicitur ad suam superstitiosam errorem confutandum, violenter semperunt, & eadem sui operi incompertum auterunt, quoniam non ea sensu, quo dicitur, nec in eadem epistola sancti Patris, ab illis esse proluxit praesertim dicitur. Eandem poro Synodum cum sancta memoria patris reuerentiam se suam, per legi fecisset, & multi in locis in eadem reprehendisset, & quaedam capta quae reprehensum patris se praesertim: ea per Augustinum Abbatem eodem Hadriano Papae reuocasset, vt illius iudicio & auctoritate corrigeret. Mortuus rursus aduersarij conuincuntur in eo quod similes Carolo eo de Synodo septima loca reprehensa: nam hoc dicitur in ille dem reprehensioibus demoustratum, non de ipso Carolo casu excogitatum, sed ab alijs eius ipsi oblatum. Carolo vero missas ad Hadrianum, in quem illi emulo bene macho rursus eorum dicitur: ipse Hadrianus se fecit do illis qui eius infirmitatem superstitiosa laque, inuenerunt, moniam memorata operi inferretur, per singula testium in excusationem respondere qua voluit, non tamen qua dicitur, tui est. Talia quippe quaedam sunt quae in illorum dictione possunt, quae emissa Pontificis auctoritate, veritate & auctoritate resaguntur. Sed licet in ipsi obiectiombus ab ipsius dicitur, quando inconuenientia, aliquando etiam reprehensio dicitur, simonia defensionis gratia deserte reseruitur, inuenerunt apologetice sentire, & tenere, & praedicti, in praesentibus qua agebatur, praesepi esse, huius ad eam operi, quae uoluntatem esse constat. Quibus uerbis liquidum est, quod uoluntatem scienter quam ignorauerunt eadem facta & uoluntate uisauerit. Nisi enim in conclusione obiectiombus sermo ueritatis ueritatis, beati Constantini Gregorius in illa auctoritate deum praesertim, in superstitiosam praecipitum auctoritate praesertim.

Ita cum huiusmodi impudenter effiant, debemus spernam Deo gratias, quod ipsa Hadriani scripta integra ad nos extant, quibus sane tanta stoliditas, turpiter inuenerunt, quibus prauidis, dolusque malus aduersum nos paruit, dum ex eis apparet meridianam luce clarior, quod Hadrianus in deservendo cultum imaginum, Gregorium cur, sed delibendo & protulendo, ipsumque tam scripsi quam facta ostendit eundem sanctum Gregorium esse protulendo. Sed de his latissime citato loco superius diximus, quae rursus consulari ne graueris, quoniam magis horum mendaciam detestaris, qui pergunt, conuulsum dantes quid ipse tunc cere debeat Ludouicus.

XI.

Tali tempore...

XII.

Nos demum...

XIII.

Quae per...

XIV.

Quae per...

XV.

Quae per...

XVI.

Quae per...

XVI. AD PACEM EXHORTATIO.

Certum est enim quia sunt quidam, qui eandem caritatem, illam Deo placite statuerunt...

XVII. DE VITIIS CHRISTI ANORVM

Hi ita summam in premissis, series huius ditionis postulat, ut subsequens sermo, cuius talia praemissa sunt, iustitiam pandat...

XVIII.

Idcirco ergo summopere caendum est, ne homini rationali, rationem desideranti, atque possenti, illo modo ratio interdicatur...

XIX.

Vnde sicut dignum & verè dignum & iustum est, ut praesente Spiritu sancti virtute, ille in ea in nomine DOMINI ITALIA correllatur...

RO. PON. PAPA. V. N. VIII. SAC. IS.

2. 1. To 2. 2. bi. Cor. 10

est, quia diabolum inter religio perditioem...

Sed nec illud laet, quod ipse infelicitatem...

Ab hinc vero si a Deo conferretur...

Dei tamen non Synodum convocando...

Ita boni illi Imperatorem maxime...

oro autem & obsecro in universis...

simili modo et alios consilium...

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

CHRISTI 825

Et consilio vniuersis relictis mundis, ascordiam vestram ad veram concordiam non certamus reducere. Dicunt etiam, quid aliis erant de tam praecipuo coram Deo amisso solatio, si illi, quos post hoc in sancta Sede inuenerunt ab illis in tam praecipue carissimam si a tribus solatium perdidissent, qui simile in vniuersa Ecclesia nullum habebant. Si enim cum illa veram fidem, ut eorumque caritatem ardorem non seruauerint: quid in iudicio Domini, tam de neglecta caritate, et in nomine Domini certissime confirmata neglexerint? Sed nos diuturna lectioni, vestroque fastidio in legendo parentes: ubi tantum ab eis caritate regente, de Deoplatina magna dilectione vestra plorando, immo legendo conquesti sunt; quae in vnum colligi difficile possunt, omnia, ad eandem seriem detexendam, quam ipsi de imaginum reddenda ratione spondenda, reddamus. auri enim.

XXXI.

INVERTVS LIBELVS ADVERSA RIORYM EPISYO. L.M.

Oramus ergo, sanctissime ac beatissime Pontifex, vt nobis antiquorum Patrum vestrorum hac de causa vite cursum recitare liceat, simulque prout rationis ordo poposierit, sensus sui affectum in hac diuina acat, cur ita, vel ita tenuerint, interserendo adiungere. Nec vobis radium sit, si ad ostendam rationem veritatis, veritatemque, rationi, sese paulo longius sermo prostraxerit, dummodo linea veritatis, quae ab antiquis Patribus nostris usque ad nos inflexibiliter ducta est, beato Dionysio scilicet, qui ad sancto Clemente beati Petri Apostoli in Apostolatu primus eius successerit extitit, in Galatas cum duodenario numero primus praedicator dicitur; et aliquod tempus vna cum socijs suis, huc illucque, praedicationis gratia dispersis, martyrio coronatus est. Et quantum plures existant, quidam Martyres, quidam etiam Confessores, quorum merita qualia quod Deum habent, quantum quotidianis miracula corruerent: quia amen propter longitudo terrae, vobis minus cogniti fortasse existunt, intermissis, sanctum tamen Hilarium, cum quibus Ecclesiasticum doctorem, necnon et beatum Martinum toto orbe veneranda, vobis notissimos esse nuntius debuit, ad memoriam reducere necessarium estimamus: quorum vna magisteria eloqui, hac ita tenenda atque seruanda suspicimus.

XXXII.

Sed quia apud nos vel maiores nostros, ex quouilla praesentis et si recordari potest; nunquam eiusmodi quaestio nota vel ventilata fuit: ideo semper talis existeret nos ex praedictis antiquis temporibus retentis in vniuersa ipsius Regni Ecclesia extitit, vt nullus, ac si ex auctoritate eiusdem sanctae Dei Ecclesia iuberet, nullum eorumque, imaginem volenti pingere aut fingere prohiberet. Vnde vsq; hodie eadem apud nos consuetudo tenetur, vt quia hoc auctoritas nulla subteruenit iubeat, similes quae auctoritas nulla prohibet, nemo prohibeat. Quia ideo propter praesentis aetatis auster esse non potest, nisi ratio inde habeatur: fortasse eadem ratio tale exordium non inconuenienter habere poterit. Si igitur imago in toto orbe terrarum nulla picta vel scissa esset: nunquid aliquid Fidei, Spei, vel Caritatis sanctae Dei Ecclesia obisset? hanc enim fuit vt in quibuslibet locis maxime Ecclesiarum, seu palatij Principum, sed nullum alium Catholicae Fidei, seu religionis cultum sed Antiquo modo scientibus pro amorisq; memoria seu ornamentum eorundem locorum, nisi in tribus vero pro eiusdem pietatis doctrina picta vel scissa fuit, ita per reliqua eiusdem imaginibus congrua demerita ad eundem sensum pertinentes picta vel scissa essent, quid praesentis virtutibus vniquam, vel vniquam obesse potuisset?

XXXIII.

propter

Et ideo quia et ita se habet: quid superest, nisi vt qui volunt, ita non faciant, vt tamen eis qui illas eo sensu, vt praesentis est, habere volent vel faciunt, in sciendo, vel habendo minime contumeliant. Et illi similes qui habere volent, nolentes ad habendum vel faciendum nullatenus cogant? Atq; ita auctore Deo versusque illud seruatur, dum et habere volent, prae cauetam illiciti cultus, et habere volent, prae cauetam illiciti contemptus, saluum permanere indubitanter poterit. Atq; ita, miserante Deo, maiorum nostrorum imaginibus vel picturis uorem imitantes, in iubendo, vel prohibendo, in habendo, vel non habendo, in colendo, vel non colendo, illis hactenus hac de causa Domino optulante, nos transisse, et ipse gubernante transierit, nequaquam dubitamus. Quamobrem monendi sunt omnes qui eas habere volent: ne amando, vel quolibet modo orando vel amplectendo vitia quam oportet, cultum eius illicitum vltimum impendant. Similiter et illi qui eas habere nolunt, si ubi eas aspexerint, qualibet ignominiosa vel probrosa detestatione spernere contumeliam, vel lacerare praesumant.

nec illi

Hinc ergo indubitanter colligi potest, quae duo vniuersae ecclesiae periculo quocumque, compellat habere, quod iam praedictis non est summa, vt qui volent propria memoria dei sanctae doctrinae locis competentibus, ab his vniuersis cultu pictis vel scissis habitis, et habentibus vel imaginibus notatis, sicut in praesentibus placet, si aut breuius temporis per materiam, aut ita admodum, ea confirmando scribis, ne quis poposierit, hactenus illa ad bellum quem inuenerunt litteris Papae nomine seruauerunt ad Imperatores Orientis, in ea parte, quae vt ipsi dixerunt, spectat ad rationem, quam habet superius confirmatam.

Sed quam vanè gloriatur de maiorum constantia, ac erit in refectione sanctissimi viri Martini, et delectione Venantij Fortunati, viri quidem facti de obsequio Picta uentis Episcopi, qui ambo Gallianam Ecclesiam illustrarunt, perspicue demonstrant, receptam antiquitatem, Deoque gratum esse cultum sanctarum imaginum. Quod enim (vt audisti) de vtroque in imagine, de vniuersa quidem gloriosi sint, de Martini factitate, Hilarijque doctrina: de eodem S. Martino, qui in imagine cultus magna praerit, et sortumato Hilarij factitate, qui accepit, dicendum exemplum: Si enim praesentis est let imaginem colere, nequaquam vique S. Martino acceptus in caelum, in imagine cultus peius donatit, nec tantus Episcopus Fortunatus peius quae et, qui in genere faretur quod et carmine cecidit, ita quod in eorum in modum oculis esse curruca oleo iudicium auctoris in imagine sancti Martini. Ita audi potest.

Esperet Martinum locum, quare scilicet, Tam deserta iam locum nobis redidit auctor, Mauerat qui triduum, saltem, vsq; videri. Et hinc ad hunc cultum Pauli a quo iam, Hic pariter retinet sancti iohannis magister, Amplius eadem ipso dicitur picta a colere. Sub peccatis vestri patris habet, aut frangit, Librum ad se, cum videret, quae vniuersa, Hinc ergo dum properat, vultu ter quod dicit, Dissingente genens sumatur hanc vestra, Quo procul vi tergo, bona scissa iam, Ignem ille vobis non centi potest recipi, Et praesentis iudicium hactenus vniuersa, Non abita nobis me a iudice, nonore caelestis, Nam redit ante oculos a iudice iudicis, Et memor illud eris, dum hinc et caritate colit.

Hinc ipse Fortunatus, qui de accepto beato S. Martino veneranda imagine, duas vt responderet gratias, vna ad eo praclare gellas quatuor libris verbis scriptis profectus.

Si legissent hactenus de sancto Martino, quae viderent tibi proprium peculiaremque Sanctum, et scilicet ista ipsum adeo clare virtus voce loquenter, appropie religioque coll. Sanctorum in imagine, etiam hactenus accensione miraculorum, alterentem, certi emendatissimi Martini nomen suis ipsorum scriptis attestare, & ab Hilario abstinentem, cuius Ecclesiae Episcopum & curam scriptor sanctitate & doctrina conspicuum tam sortis in rebus & assertor, ac praedicator cultus eorundem sanctarum imaginum, cum ea quae ita Rarissima contingeret, vniuersis scripserit: & sic pudet eos improbare quos S. Martinus miraculis comprobant, & Fortunatus vbi vniuersis & praedicauit, vt etiam si alia de his desissent testimonio, satis illa ipsi esse ponissent, ad reuocandum, in terris illis fuisse, itabilendumque cultum sanctarum imaginum, Martino id testante de celo miraculis, immo ipso Deo dante (vt Propheta ait) vociferi vocem virtutis, signis evidentibus confirmante.

Sed quid intuper illi? ab illa prima parte illa, quae se ratione agere professi sunt, ad secundam deuenimus, quae se dicunt in iudicio itate, loca illa comites S. Gregorij Papae, quae de imaginibus agunt, de quibus etiam prolixius egerimus superius vbi de Concilio Francofurti.

XXVII. non quidem sed quoniam verari, & vniuersam Damiani et ita quae in hinc a iudicio tenentur, non tam in se, ad saltem Praesentem in quibus, per hunc, sed de sancta de hinc, quae in se, quae in se, digna & Pontificum regere Theod. Deo communi non magis, in penitus illi.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XL.

XLI.

XLII.

XLIII.

XLIV.

deni acum est aduersus ipson had per eandem rursus
tuerem ferri deducenda erit. Sed ad tertiam & vltimam
partem deuenimus, quae rem conuulsiu agere docent
improbitates ipsius Romani Pontificis fingunt, dum
eius nomine illa pertrahunt.

XXXVII. **XXVII.** **XXVII.**
Anno Domini 1105. **XXVII.**
Anno Domini 1105. **XXVII.**
Anno Domini 1105. **XXVII.**

XXXVIII. **XXXVIII.**
Anno Domini 1106. **XXXVIII.**
Anno Domini 1106. **XXXVIII.**
Anno Domini 1106. **XXXVIII.**

XXXIX. **XXXIX.**
Anno Domini 1107. **XXXIX.**
Anno Domini 1107. **XXXIX.**
Anno Domini 1107. **XXXIX.**

XL. **XL.**
Anno Domini 1108. **XL.**
Anno Domini 1108. **XL.**
Anno Domini 1108. **XL.**

Has impares ad excitanda Deo amabilia corda vestra ideo
praeuenerunt curantibus, ut ea quae vobis studiosius pro salute omni
um animarum vestrarum dicenda prouidimus, amilorei vos
ad audendum, & per annua sollicitudo in Domino rediret. Sed
si non solum sacra auctoritate discimus, verum quod, & hu
mana quotidianae bene consuetudine agendo cernimus, quia arbor
sua in malos faciens, nullo modo salubriter excipitur, quoniam si
ad aliquid exaltatur, melius sepe dicitur discorsis vestram omni
potente Domino epistolate, vna vobiscum, qui hinc miseriam,
minimus, infelici conditioni prostrati non succumbitis, sed au
ditore bonorum omnium Domini in Deo, tanto fortitius celsi in ca
erunt praeuenerunt cor gere valeamus, si qua sic huius perditio
ni origo vel fomes detegendo pandamus.

Nullus mente sana sapientum, solummodo in Domino fructu
vestrorum dubitare peruenit, esse pro in hac sancta & Deo
consecrata Ecclesia, quanta miseria succumbere deueniant,
licet ex manu humana valdeat, ne id quod extime insimul esse
non dubitant, restituerit vel perire valeant, obstitit. Quoniam
vires amabiliter admonendi estis, ut totum vobis omnipotentem
Dominum exare fideat, ut tantam ab hoc Regno infelicitate
emouere iubet, & illam quam mundum dare non potest pa
tem, sua nobis immensa clementia concedat.

Et quia tanta audivit oratio, vel tanta sublimitate ratio
necesse posuit, ut prorsus illa omnia quae merito praeuenerunt
crederet, praeuenerunt, ut facilius quibus in loco, sicut dicitur
qualitatem habuerit illa, quibus salua Fide, Spe, vel Carita
te, totum Ecclesia statu carere non possit: propter factis ad inuen
torem in hoc opere laborantem principalem huius sapientiae dicitur a se
dia vestra, causa magis non extulisset adit. Cuiusmodi quod, ori
go in eo contigit, quod Imperator consilium, quod illi
in eadem plebe infelicitate zelo inflammatus vult quod oportu
sit, vel vniquam prius aditum esset, in imaginem cultura, venera
tionem vel adorationem vna progredit, quoniam ante vult quoniam
in vniuersa Ecclesia factum esset: vult in tunc sibi non vult quoniam
fuerat, eandem superstitiorem (quali fuerat) esse, & Ecclesia
penitus auoueret: postquam hoc in re salubri de iustitiam, suo qua
omni humana aliorum virtutum in vitam vertitur: elegit prouid
fieri superstitiorem aliter emendari non posse, infelicitate in
penitus deleret. At qui sit acat, ut dicitur est, illi
tiam, cultum in hominibus, vel ad hominum compendium erat.
in imaginem deprehensionem, quae nihil peccauerit: immo eo sensu
quo supra se praeuenerit, sicut in proprio memoria, nescit ubi
pro doctrina vult et aut in ingenio vel discipulo huiusmodi
tenet pro deo. Et qui in hac in re inuenerit, debet
sicut forte quae uenerit, causa) facillime patitur, postquam
quoniam late patet. Ecclesiastica pauca vel caritatem inuoluit.

XXXII. **XXXII.**
Anno Domini 1109. **XXXII.**
Anno Domini 1109. **XXXII.**
Anno Domini 1109. **XXXII.**

XXXIII. **XXXIII.**
Anno Domini 1110. **XXXIII.**
Anno Domini 1110. **XXXIII.**
Anno Domini 1110. **XXXIII.**

XXXIV. **XXXIV.**
Anno Domini 1111. **XXXIV.**
Anno Domini 1111. **XXXIV.**
Anno Domini 1111. **XXXIV.**

At quod pertinet ad ipsum de quo quosdam Litterarum Imperatorem: resti vilius si adderet temporum...

XLIII.

Audistis tamem Lector, quod nunquam puto vel mente concipere, vel credere potuisses, quomodo...

XLIV.

Jam plenè intellectis (vt cuncta ista lacinioso sermone distilla, & confusa vna sententià claudam) nihil aliud...

XLV.

Et si vobis sancti tibi placet, vt pro hac legatione vestra...

Esā. 3.

Et si vobis sancti tibi placet, vt pro hac legatione vestra...

Thren. 2.

Et si vobis sancti tibi placet, vt pro hac legatione vestra...

MA LI COVLTORIS BO NOS PRIN CI PE S PERDVNT ET REGIA

Vertical text in the right margin, including names and dates.

Legationem Papam Ludovicus de hinc Imperator...
L. xvij. d. ad hunc...
L. xvij. d. ad hunc...

Quod tamen non oportet...
L. i. d. ad hunc...
L. i. d. ad hunc...

Quis non mali consultores...
L. iij. d. ad hunc...
L. iij. d. ad hunc...

Quod autem ad Eugenium Pontificem spectat...
L. iij. d. ad hunc...
L. iij. d. ad hunc...

rarum vulgatum fuit, atque ore omnium conclamatum...
L. iij. d. ad hunc...
L. iij. d. ad hunc...

An autem Legati Ludouici profecti sint in Orientem...
L. iij. d. ad hunc...
L. iij. d. ad hunc...

Adversatur et quoniam maxime Magnus Basilis...
L. v. d. ad hunc...
L. v. d. ad hunc...

803

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXIV.

Eodem pariter anno factum liquet translationem S. Hilberti Episcopi Leodiensis ex decreto Synodi Aquil...

LXV.

Hinc ego propositio omnium possessio, reliquit quidem illam gratiam & suam videret atque. Et vix que mercedi, con...

LXVI.

Ad hunc autem, quem ante annum vna cum Episcopo & alijs inulit, vt diximus, Theodoros Studita, idem...

LXVII.

Postquam in eandem festaculum viderit quoniam, hoc & post fecissim animo semper intueri solet. Sic & nos similes, a...

LXVIII.

Accepta epistola tua reverentia, cum eam legissem, audiente Episcopo, & fratre meo. Et fratribus qui vna erant, gratias epi...

LXIX.

Quem autem hac sunt oportet enim summam designari. Primum de sancta Despara. Aliud enim dicere te, quod ante sc...

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXVII.

Quis secundum de Theodisio Eremita, qui quoniam modo per hereticas quasdam questiones ab Ecclesia corpore divulsus fuit...

LXVIII.

Exat epistola illa Theodorici ad Theodistum scripta, qua redarguit eum, quod ob suspectam eius doctrinam, complures ab eius communiione divisi sunt, in qua me...

LXIX.

Accepta epistola tua reverentia, cum eam legissem, audiente Episcopo, & fratre meo. Et fratribus qui vna erant, gratias epi...

LXX.

Quem autem hac sunt oportet enim summam designari. Primum de sancta Despara. Aliud enim dicere te, quod ante sc...

LXXI.

Quem autem hac sunt oportet enim summam designari. Primum de sancta Despara. Aliud enim dicere te, quod ante sc...

LXXII.

Quem autem hac sunt oportet enim summam designari. Primum de sancta Despara. Aliud enim dicere te, quod ante sc...

805

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXIII.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXIV.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXV.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXVI.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXVII.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

LXXVIII.

quod absque antidoto, durum fuit propinari acceptatit venenum. Et ratque satis, si Dungalus pro antidoto custo...

tearum pro & semina, iohannem & Anna genitricem illam esse
reclē se habet. Secūda de Domino, quod crucifixus non sit: Quā
quidem ego confiteris, crucifixum illum fuisse secundam scri-
pturas: bene habet. Tertium de Angelis & demonibus, quod post
ludicum iterum futura sit resuratio, & fiet vnum omne, &
vnu pastor: Et quoniam hoc negas, confiteris, sempiternum esse
& ludicum & Regnum carorum: bene habet. Quartum de mo-
nachis rūs, quod post a supplicio liberate centum & quinquaginta
damnatos: Et quia hoc etiam negas, & asseris nec penitentia
esset post mortem, nec quemquam esse qui post a constitutus à Deo
pœna erueret: bene habet. Quintum de libro, qui dicitur Antho-
ny, quod dicitur eum respiciendum in quo sunt multa impia & bla-
spemia, sicut ipsi legentes cogitavimus: Et hoc quoniam à te repri-
coferis, tamquam alienum ab Ecclesia Dei, neg, illum amplius
habituū, neque lecturam, neque cor qui recitat sunt: bene ha-
bet. Et benedictus Deus, qui vos à peccatis scandalis purgavit: &
benedictum nomen gloria eius, quod tibi persuasit, ut diceret, te
iustitiam esse & impunitam, & cedere in omnibus & credere
verbo humilitatis meae.

LXX.
VERA FI-
DEI CON-
FESSIO
SVCIN-
CTA.

perdē nō bil preter ea qua diuinitas reuelata sunt sanctis
Apostolis, postea & Patribus, suadeo vel prescribam: sed hoc
ipsum quod scripsisti, credere te in sanctam Trinitatem indivi-
sam quidem secundum substantiam, diuinitatem autem characte-
ribus in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum vnum Deum,
vnum Dominum, sicut & vna est Fides, est pater & Pater Deum,
& Filius Deum, & Spiritus Deum, non tres dēi, abstr, sed vnum Deum
quem admodum & Dominum. Hoc Theologia dogma. De econo-
mia autem credere, quod vnus est Trinitate, Patris vobiscum, &
cooperatione sancti Spiritus incarnatus est ex sancta Deipara
praeconcepto in eam Spiritu sancto, & obuoluit ante alios virtute,
iuxta Euangelium, ex qua & natus est homo perfectus idem
& perfectus Deus, vna hypostasi, duplex natura, sicut & diuini
Patres & sancta septem Oecumenica Synodi exposuerunt. Con-
fiteri etiam Virginem Deiparam esse, omnibus sublimiorem, &
honore praestantiorē: qua & materno more intercedere possit
apud Filium suum & Dominum pro mundo. Confiteri etiam An-
gelos sicut Angelos, quod & ipsi erant pro omnibus hominibus. Et
demonum genus impermixtum in saecula sempiterna. Esse
proprium domicilium per apostoliam reliquisse, nisi esset, supple-
re dēo damnatos esse. Confiteri etiam Sanctos omnes velut Dei
sanctos intercedere apud Deum posse ad salutem nostram.

LXXI.

Ad haec confiteri sanctas imagines, tum ipsius Domini nostri
Iesu Christi, tum Matris eius, Angelorum, & omnium Sancto-
rum adorare & recipere iuxta quae sancta Synodus Nicena san-
xit. Anathema dicere omnibus haereticis, quibus anathema dē-
tum est à Synodo. Prætere omnes Orthodoxos, qui ab eis Lan-
dati sunt. Haec est vera Fides Christianorum. Præter haec qui ser-
uam licet nos, aut Angelus de caelo euangelizat vobis, præter id
quod Euangelizauimus, anathema sit, ut ante dixi & iterum di-
co: si quis vobis auerit preter id quod accepisti: anathema
sit. Quoniam ergo fluctatim haec prodidisti in litteris tuis: necesse
provisi est, confite rite te ita sentire. Hoc vero qui fecit? Si ad fi-
nem epistole huius subscribas iuxta insertum in ea peticulum,
atque ita pax qua excedit omnem intellectum, custodiet & re-
get nos & vos in vno spiritu in vno corde, ut credamus, & adore-
mus, sanctam Trinitatem ad salutem tuam propriarum animarum,
tuum diuisum duas partes populi, coram Domino Ioannico spirita-
li Patre nostro, & venerando Patre & fratre nostro, haecenus
Theodori epistola, & fortasse vltima ab ipso data, si qui-
dem anno sequenti (ut suo loco dicturi sumus) ex hac
vita cum migrare contigit.

Galat.

Ceterum quanti fac endae sunt epistole eiusdem san-
ctissimi viri, Deus ipse insigni miraculo comprobauit,
quod inter alia Michael Studita eius discipulus scriptor
fidelis ita describit: Narrabat præterea diuino sophronio mu-
lit, quædam genere nobilitate miracula quod sibi acciderat, in hunc
modum: Inuaserat (inquit) domum meam, qua in sibabdo est,
incendendam, quam circum totam complexo igni: propius nihil erat,
quod ut omnia mea facultate flammis absumi viderem. Nec
interea vix aqua, nec machina vlla ad resistendum apte domare
flammas poterant, tanto impetu cuncta comprehendebant. In
hoc reuerti, ac tunc subito animam, & atria ipsorum, quam ad me
super miserat, & per a tollere atque, in ignem iijcere: si forte illam

LXXII.
INGENS
MIRACU-
LUM DE
EPIST.
THEODO-
RISTUDI-
TAE.

uenerat, vehementer illis impetum adire uolens respiciens
Vi ergo ad rem veni & reuerentia litterarum tuarum, haec
inclamant: Sancti Theodori ad nos peruenit, haec
tuam: videre nos facit arceum illum vno: quod sibi iam
langere, ac cinerem solum sanctorum, post seruituram
sua aut vlla vngquam memoria laudum ex parua & sola me
culum audimus? Nihil est, si cum haec confiteris quod capid
omnia uolunt fieri: aut exco: rati potest. Quare apud nos
dicendi vim atque artem uincit, longè superat operam digna
& amplius. haec ipse. Pergit alia insignia curare reser-
cula, sed hoc modo latet.

Ex his tu, Lector, intelligis, quor Theodori litterarum
Epistolis Annales intexit, tot eodem peruenit
imis, velut contextam coronam mirare genemus. Sed &
earum vim consideres, totidem esse fulmina cunctis
si dices, quibus omnes Hæresimachis, & Iconomachis
liudi Nouatores, faces hæreticorum percussit ualde, per-
nitus conterantur. Nam vel vnum hinc ostendit
tholici dogmatis deiforem, vnum Deum, im-
pientia & licentia asserim prælitum, iterum, eruditio
fessionibus celeberrim, sanguine fæpe suo decoratus, &
tæque ab adolescentia optimis moribus illustratus, ingentibusque
latis, cum ab illorum parte nullius, ad viciorum
homines habeant, quos ostendat.

IESU CHRISTI
Annus 26.
LVGENII PAP. II. LVDOVICI
Annus 3.
MICHAEL. RALE. 5.

CHRISTI Redemptoris annus octingentesimus
agesimus sextus iuditione quartæ incipit, quo hæretici
ab Eugenio Papa conuocata est Synodus Itegenensis
Episcoporum. Que quidem cum noouum in hæretico
dierit, hic singulorum canonum indidem sunt dete-
ndum putamus, atque primū Episcoporum nomi-
na, licet nonnulli deprauata, quæ eidem Synodo
fuerunt, hæc trium exemplarum collatione, tum
sic se habet exordium.

In nomine Dei Salvatoris nostri Iesu Christi, præsentibus
posuimus Augustino ad hoc à Deo conuocato imperatore anno vii
P. C. eius anno xix. & Helothari Imperatore eius fratris
inditione quarta, mensis Novembrii die vii. Eugenio sancti
mus, ac prebeat simus, & vniuersalis Papa, coram tuarum
sopu, videlicet:

- Petroneo Archiepiscopo Ratismae.
- Leopardo Episcopo * Eufroasi.
- Paschale Hierana.
- Romualdo Anagnina.
- Lamperto Arcino.
- Ioanne Siluandida.
- Stephano Partense.
- Benedicto Albatese.
- Cesario Ostiense.
- Georgio Sabiense.
- Gregorio Viterbense.
- Constantino Franciscano.
- Romano Catese.
- Grimaldino * Fresulense.
- Paulino Senogalliese.
- Gurpoto * Populiese.
- Petro Seniese.
- Vaeriano Sorrentese.
- Stephano Auximense.
- Germano Auximano.
- Paschale Calliese.
- Stephano * Ostiense.
- Andrea Clusense.
- Stabili Casselle Felicitati.
- Alpato Orbisiese.

CHRISTI
Soc. I.
Alf.
Pa.
Pe.
Ag.
Ag.
Ma.
Pe.
Pe.
Alf.
La.
Th.
De.
Th.
G.
G.
Tig.
Ag.
I.
Ben.
Lop.
Pet.
G.
Don.
Le.
Le.
I.
Elen.
Ben.
Thec.
Had.
San.
Had.
Cof.
Mar.
Atque
Joa.
Don.
Bene.
Sim.
Geor.
Greg.
Anat.
Ene.
Greg.
Vig.
Cres.
Sim.
Iou.
Anat.
Bene.
Mar.
Vig.
III.
Caran faoi-
dens ipe Apof-
na sui hac:
Valen.
Theoc.
Lia.
Fau.
Leont.
Dixit. Com-
ret. studose na-
* folite, & c.
Concilio Gre-
quarto Pontifi-
ta, aliquibus a
reperiturur
iudefribantur
Vi Episcopo
Vi nullo Ep-
Qualiter Epp-
De modis